

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 1997. december 25.
(karácsony)

Cseri Kálmán

KISDEDKÉNT IS ISTEN

Lekció: Máté 2,1-12

Alapige: Ézsaiás 9,5-7

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!”

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönjük, hogy megérhettük ennek az esztendőnek karácsonyát is. Köszönjük a tegnapi este minden ajándékát. Köszönjük, ha örömet szerezhettünk másoknak, és voltak, akik igyekeztek örömet szerezni nekünk.

Köszönjük, hogy ha nem kaptunk vagy nem adtunk is ajándékot, kaptuk mindnyájan tőled a te kimondhatatlan ajándékodat, Jézust. Köszönjük, hogy benne te magad nyúltál le a magasból, hogy felvegyél minket.

Megvalljuk, Urunk, bűnbánattal, hogy miközben mi itt vagyunk egy csendes, fűtött templomban, vannak, akik ma is éheznek, fájnak, félnek, gyűlölködnek, ölnek és öletnek, és mi tehetetlenül nézzük, hogyan hatalmasodik el a gonoszság ezen a földön. Megvalljuk, hogy mi is részesei vagyunk minden bűnnek. Bennünk is ott van mindaz a hamisság és gonosz indulat, amit másokban elítélünk és sokszor magunkban nem veszünk észre.

Bocsásd meg, ha a tegnapi esténkbe is, meg az egész karácsonyi ünneplésünkbe sok képmutatás, alakoskodás, számítás keveredik. A legszentebb és a legtisztább gesztusainkat is átjárja a bűn. Isten, légy irgalmas nekünk, bűnösöknek!

Ajándékozz meg minket most azzal, hogy jobban megismerjük család szívünket, és sokkal jobban bízunk benned, aki bővölködsz a kegyelemben és

gazdag vagy a megbocsátásban, és aki ennek adta bizonyosságát karácsonykor is. Tedd valóban örömhírré számunkra a karácsonyi evangéliumot. Kérjük ezt különösen azoknak, akiknek sok bánat, veszteség vagy éppen gyász felhőzi be az ünnepüket.

Könyörgünk azokért, akik az elmúlt napokban álltak meg ravatal mellett. Legyen számunkra éppen karácsony csodája, a te hozzánk való lehajlásod igazi vigasztalás, és adjon nekik élő reménységet.

Kérünk, beszélj velünk most külön-külön, egészen személyesen a te igéden keresztül. Legyen a te Szentlelked jelenlétének a csodája, hogy Ő alkalmazza ránk azt, ami elhangzik, és abból, ha csak egy szó vagy mondat is, teremtő, az életünket újjáformáló igévé hadd váljék.

Ezért a csodáért könyörgünk most, és azért, hogy tőled hadd kapjunk az egész életünket meghatározó karácsonyi ajándékot. Légy közöttünk, hatalmas Urunk, Jézus Krisztus, és végezd a te szabadításodat igéd és Lelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretnék először valami olyat mondani, ami ünneprontásnak tűnik, hogy aztán annál méltóbban tudjuk ünnepelni karácsony Királyát, a mi hatalmas Üdvözítőnket, aki az Úr Krisztus.

Valaki azt írja, hogy a keresztyéneknek is van egy aranyborjújuk. Egy bálvány, akit az élő Isten helyett imádnak. Ez pedig a betlehemi kisdéd, a Jézuska — így becézve — vagy Kisjézus. Őt belefektetik a bölcsőbe, szépen feldíszítik, és örök gyermekségre ítélik. Így tudniillik sokkal kényelmesebb nekik. Mert így olyan kis aranyos marad. Olyan picike, aki beszélni sem tud, ezért nem szól bele az életükbe. Olyan kis tehetetlen, tedd-ide- tedd-oda, akivel azt csinálnak, amit akarnak, és nem Ő rendelkezik velük. Ki van szolgáltatva tisztelőinek, akik maguk szabják meg a tisztelet határát. Évente egyszer összejönnek a bölcsője körül, egy kicsit elérékenyednek, egy nagyot esznek, gyönyörködnek göndör fürtjeiben, aztán mennek vissza a dolgukra. Maradnak pontosan olyanok, mint azelőtt voltak: hajszolják magukat és ölik egymást. Egy év múlva, a kisdéd születésnapján, kis csomagokkal a kezükben megint körülállják a bölcsőjét, eléneklik minden évben ugyanazt a dalt, aztán megint magára hagyják egy évre a Jézuskát is, meg egymást is.

Vajon nincs közel a valósághoz ez a kissé ironikus leírás? Nincs benne sok olyan részlet, ami sajnós jellemző a mi karácsonyi ünneplésünkre? Tegnap, amikor a rádióban hallgattam, hogy milyen átéléssel énekelte az előadó: Szent Fiú, aludjál — meg is ismétli a dal: Szent Fiú, aludjál, — az jutott eszembe: nem ez a mi szívünk vágya? Úgy elaltatni a kisdédet, hogy jövő karácsonyig lehetőleg fel se ébredjen, és ne zavarja az életünket. Hiszen már az első karácsonykor sem volt számára hely, csak egy bűdös birkaistállóban. Ott kellett világra hoznia Máriának első gyermekét. És ma is ki lehet akasztani a táblát mindannyiánk életére: telt ház, nincs hely! Nem fér bele Jézus. Ezért csinálunk magunknak Jézuskát.

Márpedig a Szentírás egészen másként mutatja be nekünk a mi dicsőséges Urunkat, aki az első karácsonykor úgy jelent meg ezen a földön, hogy örök isteni lénye mellé magára vette emberi természetünket is, hogy segíthessen rajtunk. Mert Ő annyira mindenható, hogy egyszerre tud lenni örökkévaló, és az időben is létező. És úgy jelent meg mint kisgyermek is a földön, mint aki mennynek és földnek ura és hatalmas királya. És azok a karácsonyi énekek, amik valóban evangéliumi ihletésűek, mind így beszélnek róla: „Ez az Úr Jézus, igaz Messiásunk. Általa vagyunk bűnünkből váltságunk” – mondja az egyik jól ismert énekünk. És még ha kisedeként emlegetik is Őt, akkor is így: „Nagy hatalmas lőn e kiseded gyermek, megtöretének sok ellenségek”. És folytatódik az ebből következő biztatással: „Új esztendőben mi vigadjunk, született Jézust mi imádjuk”. Nem tedd-ide- tedd-oda kisbaba, nem elaltatni akarjuk, hanem az Ő páratlan győzelméért dicsőítjük, és mint Isten előtt borulunk le, és úgy magasztaljuk Őt.

Jó lenne, ha ma úgy figyelnénk az ígére, hogy észrevennénk: a karácsonyi kiseded közben megnőtt, felnövekedett. És mint kiseded is, ennek a világnak a királya volt, aki öröktől fogva mindörökké Isten, és ezt tudták róla már akkor is az angyalok, a démonok, a természet erői, és itt-ott némely hívők is, csak az emberek többsége nem tudta ezt, és nem akarja tudomásul venni ma sem. Ezért vagyunk ilyen nagy lelki sötétségben és ilyen erkölcsi tehetetlenségben.

Gondolkozzunk el ma azon, hogy Jézus Úr-voltának milyen szembetűnő bizonyosságait említi a Szentírás, amiknek jó része éppen karácsonykor lett nyilvánvalóvá. Mindenekelőtt így hangzott róla testté létele előtt már 700 évvel a prófécia, ahogy itt olvastuk. Itt is egy gyermekről van szó. „Egy gyermek születik nekünk, akit így fognak nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!” Hány gyermeket neveztek így a világtörténelem során, s hányat lehet méltóképpen, a valóságnak megfelelően így nevezni? Csak ezt az egyet, aki nem kis csecsemő, akinek az agyagfiguráját ki lehet tenni ma is templomok bejáratához, és megcirógatni, hanem akinek adott minden hatalom mennyen és földön, és tőle függ mindannyiunk élete vagy halála, és örök élete is.

Aztán az angyalok úgy jelentették be Őt földre érkezésének éjszakáján, hogy „született néktek az Üdvözítő, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Ennek a tudatában borultak le előtte a Babilonból Betlehembe érkezett tudós államférfiak és imádták Őt Istenként – ez a kifejezés van ott a Máté evangéliumában, amit most olvastunk. Ezért volt kénytelen engedni Jézusnak minden – később, amikor munkáját megkezdte –: a természet hatalmas erői, a démonok, a halál ereje. Egyetlen szavára visszakozott minden, és az történt, amit Ő akart, amit Ő kimondott egyetlen csöndes szóval, mert Ő isteni teljhatalommal végezte itt a munkáját, és így akar uralkodni az életünkben is.

Jézus Krisztus nem azt várja, hogy mint örök kisedeknek tegyük szívességet azzal, hogy évente megünnepeljük a születésnapját, hanem azt, hogy mint mindenható Istennek tegyük tisztességet úgy, mint a bölcsek, azzal, hogy szívből imádjuk Őt, hogy őszintén megalázzuk magunkat előtte, és világosan lát-

jük, hogy ki előtt kell megalázkodnunk, és azzal, hogy naponta, egész életünkön át folyamatosan, konkrét módon engedelmeskedünk neki.

Karácsonyt az ünnepli méltóképpen, aki tudja, hogy kit ünnepel. És aki tudja, hogy kit ünnepel, az így tiszteli Őt az esztendő minden napján. És ez a tisztelet nem üres szólam, hanem gondolkozásmód, életstílus, ami áthatja és meghatározza az ember egész életét. Aki tudja, hogy kit ünnepel karácsonykor, az a hétköznapijainak legnagyobb sötétjében is tud örülni neki. Annak a legfeszültebb helyzetben is megmarad a szívében az Ő békessége. Az veszélyek között is elrejtve érzi magát ennek a hatalmas Úrnak a szeretetében, mert az nem marad olyan, amilyen volt. Aki tudja, hogy kivel találkozhat karácsonykor, annak az élete megváltozik Jézus közelében. Az másként megy el tőle, mint ahogy megérkezett. Az a világ világosságával találkozott, és ő maga is világítani kezd, és áldássá lesz mások számára. Ezt csinálták a pásztorok, ez történt a bölcsekkel, és ez történik ma is mindazokkal, akik a hitetlenség sötétjéből megérkeznek Jézushoz, tőle új életet kapnak, és más emberekként mennek tovább.

Karácsonynak az volt a célja, hogy mi mindnyájan ilyenekké váljunk. Nem az, hogy egy kisedre emlékezzünk, erre nincs szüksége. Nekünk van szükségünk arra, hogy Ő mint Úr belépjen az életünkbe és megkezdje az uralmát. Akkor lép be tudniillik egy ember az Isten országába, amikor Jézusnak elkezd engedelmeskedni.

Azért olvastam fel ezt az ézsaiási próféciát alapigeként, mert a Szentlélektől ihletetten ez a prófécia kristálytisztán elénk adja, hogy ki az a gyermek, aki az idők teljességében az első karácsonykor emberi testben megjelent ezen a földön. Milyen páratlanul nagy az Ő dicsősége, milyen hasonlíthatatlanul nagy az Ő ereje, mennyire egyedülálló az Ő egész isteni lénye! Benne valóban a mindenható Isten hajolt le hozzánk az Ő végtelen nagy szeretetéből, mert csak így lehetett segíteni rajtunk. És benne, Jézusban kínálja nekünk mindazt, amit mikor Isten ellen felláztunk, elvesztettünk, és aminek hiánya miatt nyomorog, szűkölködik, kínlódik az életünk. Ezért ígéri Isten a Szentírásban: „aki az Ő egyszülött Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna vele együtt mindent minekünk.” Ezt hozta Ő el karácsonykor.

Nézzük meg, hogyan próbálja Ézsaiás próféta kifejezni a kifejezhetetlent, és próbálja ennek a gyermeknek az isteni nagyságát felragyogtatni. Négy megjelölést használ a próféta arra, hogyan nevezik ezt a gyermeket, aki majd születik nekünk. Már maga a négyes szám a teljességre, a tökéletességre utal. (A négy égtáj, a négy évszak említése mindig a teljességet jelöli a Szentírásban.)

1. A születendő szabadító első neve: Csodálatos Tanácsos. Ennek a szónak egyrészt politikai jelentése volt. Azt jelenti, hogy a világ nagyságai felett áll. Ő egészen egyedülálló tanácsos, aki kezében tartja a világ összes kis- és nagy királyát, akik tőle kapnak egy időre valamicske kis hatalmat. Aztán, ha nem arra használják, amire kapták, visszaveszi tőlük, és szégyenletes végük lesz. De Ő a királyok Királya, és az uraknak Ura. Másrészt utal ez arra is, hogy egyedül Ő ismeri teljesen Isten nagy terveit, és Ő hajtja végre tökéletesen azokat. S miköz-

ben a nagy, örök, isteni terv egyetlen tudója és tökéletes megvalósítója, aközben kész nekünk, kicsi embereknek tanácsot adni. Csodálatos Tanácsos.

2. A másik megjelölése: Erős Isten. Ez Jézus örökkévaló istenségére utal. Arra, amit így olvasunk a Szentírásban más helyeken: Ő egyenlő Istennel. Benne lakozott az istenség teljessége testileg. A Jézus nevére minden térd meghajol: menyeeieké, földieké és föld alatt valóké. Ő Erős Isten mint kised is.

3. A harmadik jelölése: Örökkévaló Atya. Ez Jézus Krisztus gondoskodó, gondviselő szeretetére és az Ő oltalmazó, védő gyöngédségére utal. Olyan Atya Ő, aki jól tudja, mire van szükségünk, és azt meg is adja nekünk.

4. A negyedik megjelölés így hangzott: Békesség Fejedelme. A Bibliában a békesség sokkal többet jelent, mint a háborúság hiányát vagy szünetelését. A békesség jelenti a teljes harmóniát, a bőséget, a biztonságot, sőt jelenti az üdvösséget is. Békessége annak van, aki zavartalan közösségre jutott Istennel, aki szeretetteljes közösségben él másokkal, és akinek önmagán belül is teljes harmóniája van.

Békességem akkor van, ha a helyemen vagyok, a dolgomat teszem, az Istent dicsőíti az életem, másoknak szolgálom szeretettel. Tudom, hogy mi végett vagyok a világon, és bizonyos vagyok abban, hogy Jézusért örök életem is van. Mindezt együtt jelenti a békesség a Biblia nyelvén.

Ez a Gyermek ezt a békességet kínálja mindazoknak, akik Őbenne hisznek. S akik Őt befogadják, azok megtapasztalják, hogy Ő valóban Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya és Békesség Fejedelme ma is.

Ezért hirdették az angyalok az első karácsony éjszakáján a pásztoroknak: született nektek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában, és folytatták: Ez pedig néktek a jele: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. A gyermek a jászolban csak jel, aki túlmutat önmagán arra a nagyságra, akit jelez. A gyermek a jászolban annak a jele, annak a bizonyítéka, hogy ennyire szeret Isten bennünket, hogy ilyen mélyre hajolt le utánunk, mert ilyen mélyre zuhantunk, amikor Őt elhagytuk. Hogy ennyire erőtlenné lett érettünk, mert mi ilyen tehetetlenekké váltunk, mint egy ma született csecsemő. A gyermek a jászolban annak a jele, hogy Isten mindenre kész azért, hogy megmenten minket, hogy a tőle távol élő ember újra közösségbe kerülhessen vele.

Ennek a tudatában borultak le előtte a bölcsek. Olyan sokatmondó kifejezés az a felolvasott bibliai részben: „Leborulva imádták Őt.” A gyermeket. A személyes névmásnak nem a nőnemű alakja van itt, hanem a hím- illetve semleges nemű alakja, ami ugyanaz a Biblia eredeti szövegében. Nem Máriát imádták, — a Kised előtt borultak le, és adtak neki csak az Istennek kijáró tiszteletet, mert felismerték, hogy benne maga Isten jött el közénk.

Így tiszteljük-e mi Jézust? Komolyan vesszük-e azt, hogy Ő ma is az, aki Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme? Igazán tudjuk-e, hogy kinek a születésnapját ünnepeljük karácsonykor, és azt ünnepeljük-e, akinek a születésnapja van, vagy magunkat? Nagy szükségünk van, hogy komolyan vegyük az éneknek a bátorítását: „Nyílj meg szívem, lásd meg jobban, ki fekszik itt e jászolban: Ez a gyermek bizonyára az Úr Jézus, Isten Fia.”

Maga Isten hajolt le hozzánk Őbenne. Ha ezt igazán látnánk, akkor világos lenne számunkra, hogy miben kell változnunk ahhoz, hogy valóban keresztyének, Krisztushoz hasonlóak legyünk. Ahhoz, hogy ne tehetetlenül vergődjünk, hanem győzelmes keresztyén életet éljünk. Ahhoz, hogy ne egy tehetetlen kisdedet álljunk körül karácsonykor, hanem a világ urának a szolgálaként éljünk minden napon, és így tudjon Ő minket használni dicsőségére és mások javára.

Most ebből a szempontból vegyük végig még egyszer ezt a négy megjelölést, amit Ézsaiás próféciájában olvastunk:

Ha igazán hinnénk vagy hisszük, hogy Ő Csodálatos Tanácsos, akkor mi következik ebből? A gyermek is érti: az, hogy tőle kérünk tanácsot. Az az alázat, hogy rászorulok arra, hogy valaki tanácsot adjon. Nem vagyok mindent tudó. Ezt bizonyítja az életem, ha visszanézek és egy picit becsületes vagyok: látnom kell, milyen sokszor voltam tanácstalan, és minél büszkébben döntöttem, annál rosszabb döntéseket hoztam, s máig szenvedek a következményeik miatt. Rászorulunk a tanácsra. Van-e annyi alázat bennünk, hogy jövünk Jézushoz tanácsot kérni? Van-e annyi bizalom bennünk, hogy úgy kérünk tőle tanácsot, mint akiről tudjuk: fog tudni adni tanácsot. És van-e annyi engedelmesség bennünk, hogy ha adott tanácsot, akkor azt csináljuk. Nem állítjuk a Csodálatos Tanácsos bölcs tanácsát értelmünk ítélőszéke elé, hogy majd mérlegeljük, vajon Ő eltalálta-e a helyeset, vagy nem. Mert a helyes utat mi tévesztjük el újra és újra, Ő pedig maga az út. Az egyetlen helyes út, aki az életre vezet.

Ha valaki komolyan veszi, hogy Jézus Krisztus Csodálatos Tanácsos, akkor minden reggel a Bibliájához nyúl először: Uram, kérem a tanácsodat. Nem tudom, mi vár rám ma, nem akarom szaporítani a hibáimat, mulasztásaimat, nem akarok ma este is önváddal, lelkiismeret-furdalással lefeküdni, készíts fel engem. Tanácsoldj engem!

Bibliaolvasó emberek ó de sokszor tapasztalják, hogy Isten előre felkészít bennünket egy-egy nehéz helyzetre, egy-egy kritikus pillanatra, és csak ott a pillanat kellős közepén eszmél a hívó ember, vagy sokszor csak utána, milyen kegyelmes volt, előre a számba adta a helyes mondanivalót. Előre adott tartást, bátorítást, vigasztalást, és amikor arra szükség volt, csak odanyúltam, mert Ő Csodálatos Tanácsos. Mert Ő ismeri a jövőndőt is, mert Ő készíti a jövőndönket. És Ő készít fel minket arra, hogy megálljunk a jövőndönkben.

Egyedül meg csetlik-botlik az ember, s ha működik még a lelkiismerete, megbánja; ha már azt is sikerült elaltatni a kiseded Jézussal együtt, akkor meg észre sem veszi, hogy mit rontott el és kinek milyen kárt okozott. De ha valaki a Csodálatos Tanácsos tanácsát kéri újra és újra, azt Ő csodálatosan átsegíti a nehézségeken, és ad neki olyan felülről való bölcsességet, ami csak tőle származhat.

Kell-e nekünk ez a Jézus, aki Csodálatos Tanácsos? Vagy jobb a kiseded, aki nem szól bele a dolgainkba? Akkor viszont ne nevezzük magunkat keresztyéneknek, mert akkor nem hasonlít az életünk hozzá.

Hisszük-e azt, hogy Ő Erős Isten? Nagyon sokan vannak ám, akik nem hiszik, hogy Jézus Krisztus öröktől fogva mindörökké Isten. Azt gondolják, hogy

ez egy embernek az istenítése, hogy ez valami szörnyű bálványimádás. Tessék a Bibliát elővenni, és utánanézni, mit mondott Isten az Ő Egyszülöttjéről, kinek jelentette ki magát Jézus, és amit Ő tett, az hogyan bizonyítja, hogy ezt csak isteni teljhatalommal végezhetette. És íme ez a prófécia is azt mondja: az a gyermek, aki majd születik nekünk, Erős Isten lesz. Ha pedig az, akkor legyen számkra az Ő szava parancs, az Ő neve szent, és tartsuk nagy-nagy kiváltságnak, hogy Ő nem szégyell minket testvéreinek nevezni, ha már valaki befogadta Őt.

És ha hisszük azt, hogy Ő Örökkévaló Atya, akkor ez minden félelmet kivesz a szívünkből. Akkor az ember nem szorong, hogy most ebben a nehéz helyzetben vajon lesz-e, aki megvéd engem, hiszen neki minden lehetséges, az is, ami az embereknél lehetetlen. Akkor nem aggodalmaskodnánk, hogy mit hoz a jövő, még akkor sem, ha ennyire sok sötét felhő árnyékozza be a jövődönket, mint most. Ha valaki komolyan veszi, hogy Ő Örökkévaló Atya, akkor komolyan kell vennie azt is, hogy Ő jól tudja, mire van szükségünk. S eddig is többet adott nekünk, mint amire feltétlenül szükségünk volt, és ezután sem fog elfeledkezni rólunk, mert Ő hűséges Isten.

Vajon hisszük-e igazán, hogy Ő Békesség Fejedelme? Ez nem azt jelenti, hogy most két napig nem veszekszünk otthon, mert karácsony van, vagy hal-kabban veszekszünk, mert otthon vannak a szomszédok is, hanem ez azt jelenti: igazán békességünk lesz Istennel. Vagyis komolyan, hittel elfogadtuk az Ő bűnbocsátó kegyelmét. Továbbadtuk ezt másoknak, és szívből megbocsátotunk mindazoknak, akik megbántottak. Akkor ez azt jelenti, hogy bizonyosak vagyunk abban, hogy Jézusért örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van, és akié a Fiú, azé az élet. És komolyan vesszük azt is, hogy akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ha hisszük, hogy Ő a Békesség Fejedelme, akkor tőle fogadunk el mindent: a veszteséget, a próbákat, a megaláztatásokat, és hisszük azt rendületlenül, hogy azoknak, akik Őt szeretik, minden a javukat munkálja — még akkor is, ha valami nagyon nehéz most. Ő a Békesség Fejedelme, és Ő azt akarja, hogy igazán békességünk legyen Istennel, egymással és önmagunkkal. És amit már itt megérthetünk, azt meg fogja nekünk magyarázni, és amit majd csak odaát értünk meg, azt is elkészíti a benne hívőknek.

Kimeríthetetlen gazdagság van ebben, hogy Ő Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme. Vajon nem fenyeget-e minket is az a veszély, hogy mindezt tudjuk, talán rá is bólintunk, akár még fel is tudjuk mondani, ha kell, csak éppen adott esetben nem jelent tartást, erőt, reménységet. Mert Békesség Fejedelmének mondjunk Őt, és mégsem élünk úgy, mint akik hozzá tartozunk.

Lübeckben van egy híressé vált Krisztus-szobor, amelyiknek van egy felirata. Az a címe: Jézus panasza. Így hangzik ez a felirat:

Ti Mesternek hívtok — és nem kérdeztek engem...
 Útnak neveztek — és nem jártok rajtam...
 Világosságnak hívtok — és nem néztek reám...

Életnek neveztek — s nem kerestek engem...
Bölcsnek hívtok — és nem követték engem...
Hatalmasnak neveztek — és nem kértek engem...
Irgalmasnak hívtok — és nem bíztok bennem...
Igazságnak neveztek — és nem félték tőlem...
... Ha egyszer örökre elvesztek — ne okoljatok engem!

Lehet, hogy tudjuk, hogy Ő Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya és Békesség Fejedelme, de vajon ennek megfelelően élünk-e? Isten segítsen minket, hogy bekövetkezzék mindnyájunk életében az a változás, ami az élő és uralkodó Krisztussal, a mi Megváltókkal való találkozással mindenkinek az életében bekövetkezik, hogy nemcsak mondjuk, hanem ennek az örömeiben és a bizonyosságában élünk is.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, olyan sok mindent: sok szépet és igazat tudunk mi rólad, és mondunk is olykor, és mégis oly kevésbé hiszünk benned. Valóban illik reánk panaszod: Csodálatos Tanácsosnak nevezünk, de nem kérjük a tanácsodat. Vagy kérjük, de nem követjük azt. Elhisszük, hogy Erős Isten vagy, és mégis félünk a nálunk erősebb ellenségektől. Valljuk, hogy Örök Atya a neved, és mégis kétségbe vonjuk gondoskodó szeretetedet és megbízhatóságodat. Tudjuk, hogy te vagy a Békesség Fejedelme, és mégis könnyű kihozni bennünket a béketúrésból, olyan sok aggodalmaskodás, háborgás, elfojtott bosszúvágy és táplált keserűség van bennünk. Köszönjük, hogy ennyire szeretsz, hogy ezt leplezed.

Kérünk, adj szabadulást ezektől. Hadd éljünk szüntelenül a te jelenlétedben, és te élj bennünk egyre hatalmasabban. Hadd hasonlítson gondolkozásunk és életvitelünk egyre jobban tehozzád. Téged akarunk felmutatni ennek a világnak. Töltsd meg szívünket a te szeretetteddel. Hadd derüljön ki ebből, hogy tanítványaid vagyunk. Szabadíts meg minket minden olyan törekvéstől, hogy téged elhallgattassunk, vagy agyonhallgassunk. Szeretnénk napról-napra kérni tanácsodat, és aszerint járni.

Köszönjük, hogy eléd hozhatjuk mindnyájan szükségünket. Köszönjük, hogy kiálthatunk hozzád azokért, akik a miénknél is nagyobb segítséget látnak. A te irgalmas szeretetedet mutasd meg sokféleképpen, s hadd legyünk mi is eszközök a kezében.

Könyörgünk hozzád népünkért, jövőjéért. Adj lelki ébredést ennek a népnek. Hozz ki minket ebből a lelki-szellemi sötétségből, amiben élünk. Könyörgünk hozzád egyházunkért, a gyülekezetekért. Szaporítsd azokat az idvezülőkkel, és add, hogy mi is ott legyünk ezek között, sőt használj minket, hogy vigyük tovább most a karácsonyi világosságot, téged magadat, és világítsunk.

Hallgass meg minket jobban, mint ahogy azt hinni és elgondolni tudjuk, a te kegyelmed szerint.

Ámen.